

ת"פ 2867/01/16 - מדינת ישראל נגד מאיה פלמו, יוסף פלמו

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו
ת"פ 2867-01-16 מדינת ישראל נ' פלמו ואח'

בפני
בעניין: כבוד השופט אורן שגב
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. מאיה פלמו
2. יוסף פלמו

הנאשמים

גזר דין

1. בישיבת ההקראה שהתקיימה בפניי ביום 05.07.16, הורשעו הנאשמים על פי הודאתם בעבירות של העסקה שלא כדין וללא ביטוח רפואי בניגוד לסעיפים 2(א) (1) (2) לחוק עובדים זרים (להלן: "**החוק**") + סעיף 29 לחוק העונשין ובעבירה של העסקה ללא ביטוח רפואי בניגוד לסעיף 1 ד ו- 2 (ב) (3) לחוק.
2. במסגרת הטיעונים לעונש, טענה ב"כ המאשימה כי מדובר בהעסקת עובדת זרה מאוקראינה שנכנסה לארץ באשרת מבקר אולם אשרתה פגה עוד בשנת 2013. העובדת התגוררה בנכס במהלך תקופת העסקתה ומכאן שמדובר במתכונת העסקה רצופה וממושכת של שנה.
3. מדובר בעבירה כלכלית חמורה, שהוגדרה כמכת מדינה. לעניין הערכים המוגנים הפנתה ב"כ המאשימה להלכת חברת הורן ולגילוי דעת של המחוקק אשר קבע ענישה מחמירה קנסות גבוהים כאשר הקנס המקסימלי בנסיבות העסקה היא 58,400 ₪. עוד הפנתה לתיקון האחרון של חוק עובדים זרים אשר קובע ענישת מינימום שלא יפחת מכפל הקנס המנהלי.
4. מדובר בבני זוג אשר ביצעו את העבירה במשותף ואשר את הרכיב הפיזי של העבירה ביצעה בעיקר הנאשמת לכן מתחם הענישה הראוי משותף לשני בני הזוג נע בין 20% ל- 80% מהקנס המקסימלי.
5. ביחס לענישה הספציפית, הוסיפה ב"כ המאשימה, לאחר שנשקלה מעורבותו של כל אחד מבני הזוג בביצוע העבירות המיוחסות לו, המאשימה מבקשת להשית על הנאשמת בגין העבירה של העסקה ללא היתר קנס בסך של 19,000 ₪ ולגבי הנאשם - 14,000 ₪.
6. לעניין עבירה של העסקה ללא ביטוח רפואי, טענה כי מתחם הענישה הראוי בנסיבות העניין נע בין 5,000 ל- 20,000 ₪ וביחס לנאשמת מתבקש קנס בסך 7000 ₪ ולגבי הנאשם - 5,000 ₪. ב"כ המאשימה הפנתה לתפ 4253-09-12 מיום 15/07/2015.

7. עוד הוסיפה כי משלא הובאו בפני המאשימה נסיבות חריגות לעניין מצב כלכלי או רפואי הנתמך במסמכים, המאשימה סבורה שיש לקבל את עמדתה לעניין גובה הקנס ובנוסף לחייב את הנאשמים לחתום על התחייבות מקסימלית של 3 שנים ממתן גזר הדין שלא יעברו עבירה נוספת.

8. באת כוח הנאשמים טענה כי זוהי הפעם הראשונה שהנאשמים מורשעים בעבירה מושא כתב האישום ובכלל אין בעברם עבירות פליליות. מדובר באנשים נורמטיביים, אשר הודו בהזדמנות ראשונה ובכך חסכו זמן שיפוטי יקר. ביחס לנאשם, טענה כי הוא עלה ארצה בשנת 1983 עם זוג הורים ניצולי שואה, שני ההורים סעדו על שולחנם עד שהאב נפטר לפני 4 שנים והוא מטפל באמו בת ה- 80 שגרה עמם. אביו היה קורבן למתקפה שהיתה במלון סבוי ואיבד את בנו (אחי הנאשם) לנגד עיניו, האב עצמו נפצע קשה, הנאשם טיפל באב במסירות. בהמשך איבד אביו עוד בן (אח נוסף של הנאשם).

9. הנאשמת אינה עובדת ומודעת לעניין של הטעות שהיא עשתה והיא סובלת מבעיות בבלוטת התריס. הנאשמים הורים ל- 3 ילדים בני 5, 10 ו- 12 וכמובן מטפלים באמו של הנאשם. לפיכך, ביקשה לזקוף לזכותם את הודאתם בהזדמנות הראשונה ולהשית עליהם קנס ברף התחתון ולפרוס את הקנס ככל שיינתן ל- 10 תשלומים.

דין והכרעה

10. העבירות על חוק עובדים זרים נקבעו כעבירות מנהליות, והקנסות המנהליים שהוצמדו להן הן בשיעורים משמעותיים, ובהיקפים של אלפי שקלים. הדבר מבטא את יחסו של המחוקק לתופעה של העסקת עובדים זרים בניגוד לדין ולכך שמדובר בעבירה שמשיאה למעסיקים תועלת כלכלית של ממש (ראו: בג"צ 9722/04 **פולגת נ' מ"י** (7.12.2006)).

11. מדובר בעבירה שביסודה עומד מניע כלכלי מובהק ולכן, על מנת שהאכיפה תהיה אפקטיבית, עליה להיות משולבת בסנקציה כספית, אשר יהיה בה כדי ליצור את ההרתעה הנדרשת ולהפוך את העבריינות בתחום לבלתי משתלמת. ראו: ע"פ 57160-01-14 **מדינת ישראל נ' חדוות הורים בע"מ ואח'** (להלן - "**הלכת חדוות הורים**"), שם פסק בית הדין הארצי כי: "[...] העסקת עובדים זרים ללא היתר פוגעת במדיניותה הכלכלית של הממשלה ו"**פוגעת גם בתנאי עבודתם של עובדים מקומיים רבים הצריכים להתחרות בשוק העבודה עם 'עבודה זולה'**", היינו משליכה באופן עקיף על היקף האבטלה ועל תנאי העסקתם של העובדים הישראליים (ע"פ 1001/01 **מדינת ישראל - נפתלי ניסים**, פד"ע לח 145 (2002); כן ראו את דברי ההסבר לתיקון מס' 7 לחוק עובדים זרים - ה"ח 143 התשס"ה 354 ואת דברי ההסבר לתיקון מס' 15 לחוק עובדים זרים - ה"ח 481 התש"ע 236). כחלק מכך יש לקחת בחשבון כי המניע לביצוע העבירה הינו במקרים רבים כלכלי, לצורך השגת תועלת כלכלית, ויש לפיכך הצדקה לעונש כלכלי אפקטיבי. וראו גם: ע"פ 1001/01 **מדינת ישראל נ' ניסים** (17.6.2002), שם קבע בית המשפט העליון כי העסקת עובדים זרים ללא היתר עבודה היא עבירה חמורה בעלת השלכות חברתיות ומוסריות.

12. העבירה בה הורשעו הנאשמים נעברה ביום 16.03.15 ולכן חל בענייננו תיקון 15 לחוק העובדים הזרים, תשנ"א-1991 (להלן - "**החוק**"), הקובע כי הקנס המינימלי לעבירה של העסקת עובד ללא היתר הנו כפל הקנס המנהלי.

13. ביחס לגזירת עונשם של הנאשמים, העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה

בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בהתאם לסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 על בית המשפט לקבוע מיום 10.7.2012 מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם בהתאם לעיקרון המנחה ולהתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. בתוך מתחם הענישה ההולם, על בית המשפט לגזור את העונש המתאים לנאשם, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה ורשאי הוא לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור.

14. ביחס למתחם הענישה, לאחר ששקלתי את טיעוני הצדדים, באתי לכלל מסקנה כי מתחם הענישה שהמדינה ביקשה אינו חורג ממתחם הסבירות ביחס למהות העבירה, למשך ביצועה, לנסיבות בהן בוצעה (הלנת העובדת בבית הנאשמים) ולמתחם הענישה שנקבע בתיקים דומים, ועל כן אני מקבל אותו.

15. ביחס לחלקו של כל אחד משני הנאשמים, המאשימה ביקשה להשית על הנאשמת קנס בשיעור גדול יותר וזאת לאור הטענה כי מחומר הראיות עולה כי חלקה בביצוע העבירות היה דומיננטי יותר. משלא הונחה בפניי תשתית ראייתית כלשהי ביחס לחלקו של כל אחד מהנאשמים, ומשלא הובעה התנגדות מטעם הנאשמים לעמדת המאשימה בעניין זה, אין לי אלא לקבל את טענת המאשימה ביחס לעונש הספציפי השונה שראוי להשית על כל נאשם.

16. ביחס לעונש הספציפי שראוי להשית על הנאשמים בתוך מתחם הענישה שהוצע ע"י המאשימה (11,680 ₪ - 46,720 ₪), סבורני כי יש לקחת בחשבון לקולא את העובדה שמדובר בתא משפחתי אחד וביחידה כלכלית אחת (ראו: פסיקת בית הדין הארצי בע"פ 33166-09-15 **מדינת ישראל נ' ערגה מן ואלי מן**. ניתן ביום 01.02.17) (להלן - "**עניין מן**").

17. בנוסף, השתכנעתי כי יש לקחת בחשבון לקולא את העובדה שזוהי הפעם הראשונה בה הנאשמים מורשעים בעבירות המיוחסות להם והודאתם בביצוען לא רק חסכה זמן שיפוטי יקר אלא מצביעה לטעמי כי הפנימו את חומרת המעשה. כמו כן, נסיבותיהם המשפחתיות של הנאשמים והעובדה שהם מטופלים באם מבוגרת וב- 3 קטנים, אף הם הובילו לקחת עובדה זו לקולא.

18. בנוסף, ראיתי להיעתר לבקשת המאשימה ולחייב את הנאשמים לחתום על התחייבות להימנע מביצוע עבירה דומה למשך התקופה המקסימלית שנתבקשה - 3 שנים. כידוע, העיצום הכספי הנו רק רכיב עונשי אחד המצטרף לרכיב עונשי אחר והוא הטלת התחייבות על הנאשם להימנע מביצוע עבירה. התחייבות זו מהווה כשלעצמה עונש של קנס מותנה, הגם שמדובר בעונש הקל שבעונשים הקבועים בחוק העונשין (ראו דברי כב' הנשיא (בדימ') א. גרוניס בדנ"פ 8062/12 **מדינת ישראל המשרד להגנת הסביבה נ' חברת נמלי ישראל פיתוח ונכסים בע"מ**, (2.4.2015) עמ' 9-10, פסקה 12).

19. לאור כל האמור לעיל, אני משית על הנאשמים את העונשים הבאים:

הנאשמת 1

בגין עבירה של העסקה שלא כדין - 16,000 ₪;

בגין עבירה של העסקה ללא ביטוח רפואי - 7,000 ₪.

עמוד 3

הנאשם 2

בגין עבירה של העסקה שלא כדין - 12,000 ₪;

בגין עבירה של העסקה ללא ביטוח רפואי - 5,000 ₪.

20. כל אחד משני הנאשמים ישלם את הקנס שהושת עליו ב- 10 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים. מועד תשלומם של התשלום הראשון - 01.07.17. לא ייפרע אחד מהתשלומים במועדו, תעמוד מלוא יתרת הקנס הבלתי נפרעת לפירעון מידי.

21. בנוסף, בתוך 21 יום מהיום כל אחד משני הנאשמים יחתום על התחייבות שלא לעבור עבירה על חוק עובדים זרים התשנ"א - 1991, למשך 3 שנים מהיום, שאם לא כן יחויב כל אחד מהם בקנס המקסימלי הקבוע בחוק בסך 58,400 ₪.

22. הנאשמים יפנו למזכירות בית הדין באמצעות באת כוחם על מנת לחתום על ההתחייבויות ועל מנת לקבל את שוברי התשלום.

23. המזכירות תשלח את גזר הדין למשרדי ב"כ הצדדים בדואר.

זכות ערעור לבית הדין הארצי לעבודה בתוך 45 יום ממועד קבלת גזר הדין.

ניתן היום, ה' סיוון תשע"ז, 30 מאי 2017, בהעדר הצדדים.